

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5311/2021
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Брановачки, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ББ из ..., Република ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Зарија Корнел, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1700/19 од 01.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1700/19 од 01.03.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1700/19 од 01.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1700/19 од 01.03.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 25346/16 од 18.09.2018. године у ставовима првом и другом изреке, којима је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезу тужени Република Србија и ВВ из ... да тужиоцу солидарно исплате, на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене добити износ од 11.765,09 евра у динарској противвредности по курсу по ком банка врши исплату ефективне стране валуте у месту исплате, а на дан исплате, са каматом коју прописује Европска централна банка од 16.09.2017. године до исплате и на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних патњи и страха износ од 10.000 евра, у динарској противвредности по курсу по ком банка врши исплату ефективне стране валуте у месту исплате, а на дан исплате, са каматом коју прописује Европска централна банка од 22.05.1995. године до исплате и утврђено да је тужба тужиоца повучена у односу на туженог ББ.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 155. и 189. Закона о облигационим односима, у вези члана 3. став 1. Закона о посебним условима промета непокретности, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду материјалне штете (изгубљена добит због некоришћења куће) и нематеријалне штете (претрпљене душевне патње и страх због узурпирања имовине), јер тужилац није доказао постојање узрочно-последичне везе између штете коју тврди да је претрпео и радњи тужених. Наиме, тужилац је 1983. године пред судом оверио „Сагласност“ да ББ (у односу на кога је тужба повучена) може несметано да користи кат.парц. .. КО ..., у површини од 700 м2, на којој се налази мања зграда, пошто је ту непокретност тужилац продао 1978. године када му је ББ исплатио купопродајну цену у целости и ушао у посед. Правноснажном пресудом Трећег општинског суда у Београду од 13.12.2000. године утврђена је ништавост уговора о купопродаји непокретности закљученог и овереног пред Другим општинским судом у Београду 24.11.1992. године између ББ као продавца и ВВ као купца, чији је предмет пренос права својине на кући изграђеној на кат. парц .. КО ... (за чије закључење је Република Србија, Ресор за имовинско правне послове дала накнадно сагласност 23.02.1993. године) и обавезан је тужени ВВ да се са свим лицима и стварима исели из куће и исту преда овде тужиоцу. Ово због тога што је службено лице, радник суда на овери уговора, приликом овере наведеног уговора извршио кривично дело фалсификовања службене исправе и злоупотребе службеног положаја из члана 242. став 1. и члана 248. став 1. Кривичног закона РС, за која је оглашен кривим пресудом Трећег општинског суда у Београду К 54/98 од 25.06.1998. године. Оцењено је да, сходно наведеном, тужилац није доказао да је имао право својине или неко друго право на кући која је била предмет ништавог уговора о купопродаји, јер је исту претходно продао и предао ББ, па се последице ништавости уговора о купопродаји закљученог између ББ и ВВ не протежу на њега, без обзира што је у поступку извршења пресуде о ништавости уговора спорна кућа предата тужиоцу. Управо радња тужиоца („сагласност“ дата ББ) је допринела евентуалној штети коју је тужилац претрпео због некоришћења спорне непокретности.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио

правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији.

Из изведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 22.05.1995.године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 21.765,09 евра, у динарској противвредности. Првостепена пресуда донета је 18.09.2018. године. Другостепена пресуда је донета 01.03.2019. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**